

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 23 października 2014 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodnicząca:	<i>Członek GKO:</i>	Klaudia Stelmaszczyk (spr.)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Ireneusz Piasecki
	<i>Przewodniczący GKO:</i>	Jan Pyrcak
Protokolant:		Dorota Machnicka

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Jacka Krawczyka, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 października 2014 r. odwołania Pani (...), pełniącej w okresie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Sekretarza Miasta i Gminy oraz Pana (...), pełniącego w okresie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Zastępcy Burmistrza, od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu z dnia 19 maja 2014 r., sygn. akt DB-0965/83/13, którym Komisja Orzekająca I instancji uznała:

1) Pana (...) winnym popełnienia czynu, określonego w art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 168 oraz z 2012 r., poz. 1529), zwanej dalej ustawą, polegającego na dokonaniu wydatków powyżej wielkości określonych zatwierdzonym planem finansowym Urzędu na 2012 rok w poniżej wymienionych przypadkach:

Nr faktury lub dowodu księgowego	Plan w dacie dokonania wydatku	Wykonanie planu w dacie dokonania wydatku (przed zapłatą)	Data dokonania wydatku	Wielkość wydatku	Wykonanie planu po dokonaniu wydatku	Kwota przekroczenia planu (kol. 7 minus kol. 3)	Rozdział i paragraf
Orzeczenie NR	6 000,00	3 225,00	29-08-2012	6 800,00	10 025,00	4 025,00	75412 3020
Telekomunikacja Polska F-ra nr	00	00	20-04-2012	70,50	70,50	70,50	75412 4370
TDC Polska F-ra	96 392,00	88 706,98	15-06-2012	11 579,19	100 286,17	3 894,17	85395 6067
TDC Polska F-ra	2 781,00	2 743,52	15-06-2012	790,92	3 534,44	753,44	85395 6069
Energa F-ra	56 791,00	56 782,01	23-11-2012	411,98	57 193,99	402,99	92195 4260

co stanowiło naruszenie art. 44 ust. 1 pkt 3 oraz art. 254 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 ze zm.);

2) Panią (...)winną popełnienia czynu, określonego w art. 11 ustawy, polegającego na dokonaniu wydatków powyżej wielkości określonych zatwierdzonym planem finansowym Urzędu na 2012 rok; w dniu 24.09.2012 r. Obwiniona dokonała zatwierdzenia wydatku w kwocie 48.792 zł, przy wykonaniu planu wydatków na ten dzień w kwocie 262.364 zł, i przy planie 281.890 zł, co spowodowało przekroczenie planu wydatków w rozdziale 80110 § 2590 o kwotę 29.266 zł, i stanowiło naruszenie art. 44 ust. 1 pkt 3 i art. 254 pkt 3 ustawy o finansach publicznych,

oraz odstąpiła od wymierzenia kary Obwinionym i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości po 291,71 zł,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy, utrzymuje w mocy orzeczenie Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu w zaskarżonym zakresie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Rzecznik dyscypliny finansów publicznych, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego na podstawie zawiadomienia Prezesa Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu, wnioskiem o ukaranie sygn. akt RD-131/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. wniósł do Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Poznaniu (zwanej dalej również: Komisją) o uznanie:

1. Pana (...), pełniącego w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Zastępcy Burmistrza za odpowiedzialnego, na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy, za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 11 ustawy, polegające

na dokonaniu wydatków powyżej wielkości określonych zatwierdzonym planem finansowym Urzędu na 2012 r., tj.:

Nr faktury lub dowodu księgowego	Plan w dacie dokonania wydatku	Wykonanie planu w dacie dokonania wydatku (przed zapłatą)	Data dokonania wydatku	Wielkość wydatku	Wykonanie planu po dokonaniu wydatku	Kwota przekroczeni a planu (kol. 7 minus kol. 3)	Rozdział i paragraf
Orzeczenie NR	6 000,00	3 225,00	29-08-2012	6 800,00	10 025,00	4 025,00	75412 3020
Telekomunikacja Polska F-ra nr	00	00	20-04-2012	70,50	70,50	70,50	75412 4370
BS F-ra	00	00	5-01-2012	360,25	360,25	360,25	75647 4100
PGKiM Nota księgowa nr	00	360,25	9-01-2012	15 618,24	15 978,49	15 978,49	75647 4100
powiat i F-ra	00	15 978,49	11-01-2012	509,05	16 487,54	16 487,54	75647 4100
TDC Polska F-ra	96 392,00	88 706,98	15-06-2012	11 579,19	100 286,17	3 894,17	85395 6067
TDC Polska F-ra	2 781,00	2 743,52	15-06-2012	790,92	3 534,44	753,44	85395 6069
Energa F-ra	56 791,00	56 782,01	23-11-2012	411,98	57 193,99	402,99	92195 4260

oraz wymierzenie Obwinionemu kary upomnienia;

2. Pani (...), pełniącej w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Sekretarza Miasta i Gminy, za odpowiedzialną, na podstawie art. 19 ust. 2 ustawy, za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 11 ustawy, polegające na dokonaniu w dniu 24 września 2012 r. wydatku w wysokości 48 792,00 zł, tj. powyżej wielkości określonych zatwierdzonym planem finansowym Urzędu na 2012 r. Plan w rozdziale 80110 § 2590 na dzień 24 września 2012 r. wynosił 281 890,00 zł, a wykonane we wskazanej podziałce klasyfikacji budżetowej wydatki wynosiły 262 364,00 zł. Powyższe spowodowało przekroczenie planu wydatków o kwotę 29 266,00 zł. Rzecznik wniósł o ukaranie Obwinionej karą upomnienia.

We wniosku Rzecznik zarzucił obojgu Obwinionym działanie z naruszeniem art. 44 ust. 1 pkt 3 i art. 254 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Wskazał jednocześnie, iż wydatki objęte wnioskiem zatwierdzili do wypłaty Obwinieni, którzy posiadali skuteczne upoważnienia do dokonywania wydatków.

Regionalna Komisja Orzekająca po przeprowadzeniu w dniu 30 grudnia 2013 r. rozprawy, przy udziale stron oraz obrońcy Obwinionych, orzeczeniem sygn. akt DB-0965/83/13 uznała w ww. zakresie przedmiotowym, objętym wnioskiem o ukaranie, odpowiednio: Pana, pełniącego w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Zastępcy Burmistrza winnym popełnienia czynu, polegającego na

dokonaniu wydatków powyżej wielkości określonych zatwierdzonym planem finansowym Urzędu na 2012 r., tj. winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 11 ustawy wymierzając Obwinionemu karę upomnienia oraz Panią, pełniącą w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Sekretarza Miasta i Gminy winną popełnienia czynu, polegającego na dokonaniu wydatków powyżej wielkości określonych zatwierdzonym planem finansowym Urzędu na 2012 r., tj. winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 11 ustawy wymierzając karę upomnienia.

Pismem z dnia 31 stycznia 2014 r. obrońca Obwinionych złożył odwołanie od ww. orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej. Przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

- art. 19 ust 2 ustawy, poprzez uznanie winy Obwinionych za popełnione naruszenia dyscypliny finansów publicznych,
- art. 28 ust. 1 i 3 ustawy, poprzez uznanie, że czyny Obwinionych, zważywszy na sposób i okoliczności popełnienia naruszają dyscyplinę finansów publicznych i w konsekwencji niezastosowanie art. 78 ust. 1 pkt 2 lub pkt 7 w związku z ust. 3 ustawy,
- z ostrożności art. 33 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 36 ustawy, poprzez ich niezastosowanie,

W związku z zakresem przedmiotowym zarzutów obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, tj. uniewinnienie obojga Obwinionych od zarzutów, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w Poznaniu.

Po przeprowadzeniu w dniu 24 marca 2014 r. rozprawy przy udziale obrońcy Odwołujących oraz Z-cy Głównego Rzecznika, na podstawie zebranego materiału dowodowego ujętego w aktach sprawy, Główna Komisja Orzekająca (zwana dalej również: GKO) uchyliła orzeczenie w zaskarżonej części i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania. W ocenie GKO, materiał dowodowy zebrany w sprawie przez Komisję powinien podlegać ponownej weryfikacji. W uzasadnieniu orzeczenia GKO wskazała na uchybienia w zakresie zupełności sentencji orzeczenia pod względem norm z art. 135 ust. 2 ustawy, a zatem wskazania naruszonych przepisów prawa materialnego, z którymi to Komisja wiąże nieprawidłowe działania Obwinionych, skutkujące popełnieniem czynu, o którym mowa w art. 11 ustawy. Podniesiono wagę i konieczność każdorazowego odniesienia się Komisji Orzekającej I instancji do oceny stopnia szkodliwości czynów Obwinionych dla finansów publicznych, w kontekście art. 28 ustawy. Wskazano również, że ocena stopnia

szkodliwości czynu ma istotne znaczenie w aspekcie wymierzonych w przedmiotowej sprawie Obwinionym kar upomnienia i dyrektyw wymiaru kary zawartych m.in. w art. 35 ustawy. Wobec powyższego wskazano na obowiązki organów orzekających wynikające z art. 137 ust. 2 pkt 4 ustawy i konieczność przytoczenia w uzasadnieniu orzeczenia okoliczności, które skład orzekający miał na względzie przy wymierzaniu kary. Odnosząc się do przedmiotowych znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego GKO szczegółowo określiła uchybienia skutkujące wskazaniem, co do dalszego postępowania dla Komisji przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Regionalna Komisja Orzekająca, ponownie rozpoznając sprawę w dniu 19 maja 2014 r. uniewinniła Pana od zarzutu popełnienia naruszenia, określonego w art. 11 ustawy, w zakresie czynów związanych z dokonywaniem wydatków w rozdziale 75647 paragrafie 4100. Komisja stwierdziła, iż analiza planu finansowego w dacie dokonania wydatku wskazuje, iż środki były w tym planie zapewnione i związane przedmiotowo z tytułami do zapłaty.

W zakresie pozostałych czynów uznała odpowiedzialność Obwinionego za popełnienie czynów z art. 11 ustawy, naruszających art. 44 ust. 1 pkt 3 oraz art. 254 pkt 3 ustawy o finansach publicznych. Powyższe dotyczy następujących przypadków:

Nr faktury lub dowodu księgowego	Plan w dacie dokonania wydatku	Wykonanie planu w dacie dokonania wydatku (przed zapłatą)	Data dokonania wydatku	Wielkość wydatku	Wykonanie planu po dokonaniu wydatku	Kwota przekroczenia planu (kol. 7 minus kol. 3)	Rozdział i paragraf
Orzeczenie NR	6 000,00	3 225,00	29-08-2012	6 800,00	10 025,00	4 025,00	75412 3020
Telekomunikacja Polska F-ra nr	00	00	20-04-2012	70,50	70,50	70,50	75412 4370
TDC Polska F-ra	96 392,00	88 706,98	15-06-2012	11 579,19	100 286,17	3 894,17	85395 6067
TDC Polska F-ra	2 781,00	2 743,52	15-06-2012	790,92	3 534,44	753,44	85395 6069
Energa F-ra	56 791,00	56 782,01	23-11-2012	411,98	57 193,99	402,99	92195 4260

Ponadto Komisja uznała Panią winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 11 ustawy, polegającego na dokonaniu wydatków powyżej wielkości określonych zatwierdzonym planem finansowym Urzędu na 2012 rok; w dniu 24.09.2012 r. Obwiniona dokonała zatwierdzenia wydatku w kwocie 48.792 zł, przy wykonaniu planu wydatków na ten dzień w kwocie 262.364 zł, i przy planie 281.890 zł, co spowodowało przekroczenie planu wydatków w rozdziale 80110 § 2590 o kwotę 29.266 zł, i stanowiło naruszenie art. 44 ust. 1 pkt 3 i art. 254 pkt 3 ustawy o finansach publicznych,

Komisja, na podstawie art. 36 ustawy, odstąpiła od wymierzenia Obwinionym kary i obciążyła ich obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości po 291,71 zł.

Pismem z dnia 20 czerwca 2014 r. obrońca Obwinionych złożył odwołanie zaskarżając orzeczenie RKO w całości, wskazując naruszenie:

- art. 19 ust. 2 ustawy, poprzez uznanie winy Obwinionych za popełnione naruszenie,
- art. 28 ust. 1 i 3 ustawy, poprzez uznanie, że czyny Obwinionych naruszają dyscyplinę finansów publicznych w stopniu wyższym niż znikomy i w konsekwencji niezastosowanie art. 78 ust. 1 pkt 2 lub pkt 7 w związku z ust. 3 ustawy.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, tj. uniewinnienie obojga Obwinionych, ewentualnie o ponowne uchylenie orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez RKO.

Obrońca, szczegółowo uzasadniając twierdzenia odnoszące się do braku winy Obwinionych za zaistniałe sytuacje skutkujące popełnieniem czynów z art. 11 ustawy, wskazał, iż Obwinieni podtrzymują stanowisko, że dokonali zatwierdzenia wydatków do wypłaty jedynie dlatego, że pozostawali w uzasadnionym przekonaniu, iż wydatki te zgodne są z planem finansowym jednostki. Podniósł m.in. okoliczności związane z dokonaniem wydatku w dniu 24 września 2012 r. przez Obwinioną w kontekście przygotowanego na sesję w dniu 25 września 2012 r. projektu zmiany uchwały budżetowej na 2012 r. i stanu wiedzy Obwinionej o projektowanym zakresie zmian uchwały. Obrońca wskazał, iż gdyby Obwiniona miała świadomość lub mogła choćby podejrzewać, że wydatek przekracza plan finansowy, z pewnością odmówiłaby zatwierdzenia tego wydatku do wypłaty zwłaszcza, że - jak podkreślił w odwołaniu - w swojej karierze zajmowała stanowisko audytora.

Postępowanie Obwinionej oparte było, wg obrońcy, na przekonaniu, że wydatek mieści się w planie finansowym jednostki. Przekonanie to wynikało z postępowania zgodnego z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa i przepisami wewnętrznymi, a także z założenia prawidłowego realizowania obowiązków przez odpowiednich urzędników oraz wszechstronnego oraz wielopoziomowego systemu kontroli.

W stosunku do Obwinionego podniósł m.in., że rzetelne, szczegółowe sprawdzenie wszystkich wydatków zatwierdzanych do wypłaty oznaczałoby konieczność sprawdzenia każdej okoliczności potwierdzonej tym podpisem. Wskazał na niewykonalność takich czynności zważywszy na ilość dokumentów zatwierdzonych do wypłaty przez Obwinionego.

W odwołaniu obrońca podniósł, że teza RKO, odnosząca się do tego że Obwinieni opierając się jedynie na podpisach służb finansowych nie dołożyli należytej staranności w swoim działaniu nie została wykazana i uzasadniona w sposób prawidłowy. Według obrońcy, w orzeczeniu RKO nie został zbadany wpływ nieprawidłowości działania służb finansowych Gminy związany z brakiem lub nienależytą kontrolą wstępną operacji gospodarczej lub

finansowej z planem finansowym jednostki na odpowiedzialność Obwinionych, w kontekście rzetelności postępowania, należytej staranności, możliwości przewidzenia powstania naruszeń a co za tym idzie winy.

Po przeprowadzeniu w dniu 23 października 2014 r. rozprawy przy udziale obrońcy Obwinionego oraz Zastępcy Głównego Rzecznika, na podstawie zebranego materiału dowodowego ujętego w aktach sprawy, Główna Komisja Orzekająca uznała, iż odwołanie obrońcy Obwinionych nie zasługuje na uwzględnienie i w związku z tym utrzymała orzeczenie RKO w mocy, w zaskarżonym zakresie.

Stosownie do brzmienia art. 145 ust. 1 ustawy, Główna Komisja Orzekająca rozpoznaje odwołanie na podstawie materiału dowodowego zebranego przez komisję orzekającą oraz dokumentów dołączonych do odwołania.

W pierwszej kolejności GKO wskazuje, iż Komisja Orzekająca I instancji wywiązała się z zakreślonych przez organ odwoławczy wskazówek rozpoznania sprawy w ponownym postępowaniu, dotyczących zarówno wymogów formalnych odnoszących się do sentencji orzeczenia jak również tych odnoszących się do kierunków weryfikacji materiału dowodowego.

Istota rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, podnoszona przez obrońcę Obwinionych, sprowadza się, zdaniem GKO, do tego czy w kontekście stanu faktycznego wynikającego z akt sprawy wystąpiła okoliczność, o której mowa w art. 19 ust. 2 ustawy, uzasadniająca przypisanie Obwinionym odpowiedzialności za popełnione czyny.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. Nie można przypisać winy, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych.

W przedmiotowej sprawie Obwinieni nie kwestionują faktu dokonywania w trakcie 2012 r. wydatków niezgodnie z planem finansowym jednostki, ale podnoszą po pierwsze znikomą szkodliwość tych naruszeń dla finansów publicznych oraz okoliczność, iż w momencie dokonywania wydatków (ich akceptacji do wypłaty) pozostawali w uzasadnionym przekonaniu, iż wydatki te są zgodne z planem finansowym jednostki. Swoje uzasadnione przekonanie oparli bowiem, jak wskazuje obrońca, na funkcjonujących w urzędzie systemach

kontroli oraz założeniu prawidłowości pracy pracowników odpowiednich służb finansowych, którzy każdorazowo potwierdzali zgodność z planem finansowym na dokumentach przedkładanych do akceptacji Obwinionym. Obwinieni nie ponoszą zatem, zgodnie z twierdzeniami obrońcy, winy za zaistniałą sytuację.

Z powyższymi twierdzeniami obrońcy, nie sposób się zgodzić.

GKO nie dopatrzyła się uchybień związanych z przedstawioną przez RKO w uzasadnieniu orzeczenia argumentacją, odnoszącą się zarówno do wykazania stopnia szkodliwości czynów dla finansów publicznych, jak i do wykazania winy Obwinionych uzasadniającej ich odpowiedzialność za przypisane orzeczeniem czyny naruszające dyscyplinę finansów publicznych.

Komisja zweryfikowała i odniosła się w orzeczeniu do szkodliwości czynów dla finansów publicznych. Ustalenia te przyczyniły się do końcowej decyzji Komisji w przedmiocie odstąpienia od ukarania Obwinionych.

RKO wskazała jednoznacznie, iż Obwinieni wykonując nałożone na nich obowiązki polegające, m.in. na dokonywaniu wydatków w 2012 r., nie dołożyli należytej staranności. Opierając się w swoich działaniach jedynie na podpisach złożonych przez służby finansowe nie wykazali, jak podniosła Komisja, własnej inicjatywy w zakresie sprawdzenia, czy wydatek przez nich zaakceptowany znajduje pokrycie w planie finansowym Urzędu. RKO wskazała, iż dopiero akceptacja przez Obwinionych wydatków spowodowała ich wykonanie, a tym samym naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 11 ustawy.

Główna Komisja Orzekająca w swoich orzeczeniach niejednokrotnie zajmowała stanowisko odnoszące się do odpowiedzialności osób, którym powierzono określone obowiązki w kontekście ich zaufania do innych pracowników (por. orzeczenia GKO z dnia 20 listopada 2006 r. DF/GKO-4900-65/82/06/1980, Biuletyn orzecznictwa w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych z 2007 r., nr 2, poz. 6, z dnia 2 grudnia 2013 r. BDF1/4900/69/73/13/RWPD-73819, Biuletyn orzecznictwa w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych z 2014 r., nr 2 poz. 4). Wskazać należy, że rozpoczynając pracę na określonym stanowisku lub podejmując się wykonywania określonych zadań, przyjmuje się tym samym pełną odpowiedzialność związaną z wykonywaniem funkcji. Odpowiedzialność związana z powierzonymi obowiązkami niezależna jest przy tym od odpowiedzialności innych osób za powierzone tym osobom wykonywanie obowiązków, choćby te osoby miały wpływ na działanie (podejmowanie decyzji) przez te pierwsze osoby. Przyjmując określone obowiązki i odpowiedzialność za zgodne z prawem wykonanie tych obowiązków, Obwinieni powinni zadbać

o taką weryfikację przedkładanych im do zatwierdzenia dokumentów, która nie naraziłaby ich na odpowiedzialność za nieprawidłowości w tym zakresie. Skoro, jak podniósł obrońca „założenie co do prawidłowości pracy pracowników okazało się fałszywe, a system kontroli zawodny” domniemywać należy, iż w obliczu takich warunków działania, przedsięwzięte przez obwinionych działania, sprowadzające się w głównej mierze do dania wiary podpisom pracowników były niewystarczające i nieefektywne. O prawdziwości takiej tezy świadczy fakt, iż naruszenie dyscypliny, o którym mowa w art. 11 ustawy w trakcie 2012 r. było wielokrotnie powtarzane i zweryfikowane co istotne nie przez samą jednostkę ale przez zewnętrzną kontrolę Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu. Powyższe świadczy o zaniechaniu przez obwinionych weryfikacji własnych decyzji wskutek samokontroli i kontroli pracowników przedkładających dokumenty do podpisu. Podkreślić przy tym należy, iż wiedza obwinionych w przedmiocie możliwości dokonywania wydatków na podstawie i w granicach określonych planem finansowym i odpowiedzialność za nieprawidłowości w tym zakresie powinna być większa niż pracowników przygotowujących *de facto* dokumenty do podpisu. To obwinionym powierzono właśnie obowiązki w zakresie wydatkowania środków publicznych, a tym samym dbałość o zgodne z prawem ich dokonywanie. Nie ma zatem podstaw do uwzględnienia zarzutu o braku możliwości przypisania winy obwinionym za wskazane w orzeczeniu RKO czyny. Osoby, którym powierzono obowiązki w zakresie dokonywania wydatków wskutek zatwierdzania dokumentów do wypłaty posługują się zwykle wykwalifikowanymi urzędnikami/pracownikami przygotowującymi dokumenty do podpisu/akceptacji (zatwierdzające wydatek do wypłaty). Trudno bowiem o taką sytuację w której wszystkie czynności związane z realizacją wydatków jednostki spoczywałyby na jednej osobie. Podkreślenia wymaga natomiast, że za czyn polegający na dokonaniu wydatku ponad kwoty określone w planie finansowym może odpowiadać tylko osoba upoważniona do dokonywania wydatków (kierownik jednostki lub odpowiednio upoważniony pracownik), która zatwierdziła wydatek. Osoby odpowiedzialne za wstępną kontrolę, o której mowa w art. 18b ustawy ponoszą odpowiedzialność za inny czyn niż przypisany obwinionym.

Nie można jednak zgodzić się z twierdzeniami obrońcy, iż wpływ osób dokonujących stosownych potwierdzeń na dokumentach przedkładanych obwinionym do akceptacji nie został zbadany i oceniony. Należy zwrócić bowiem uwagę, iż m.in. te właśnie okoliczności wystąpienia naruszeń dyscypliny finansów publicznych były podstawą dla RKO do odstąpienia od wymierzenia kary.

Wobec powyższego orzeczono, jak w sentencji.